

Sabemos que Ucraína vai gañar. Non se sabe cando

Description

Os avións que se entregarán serán de gran axuda para os aviadores ucraínos, con todo, non serán capaces de producir un cambio 'histórico' no campo de batalla. Non son as versións máis modernas, aínda que se consideran superiores ao material que dispón Rusia; o problema é que Ucraína precisa deles, tanto para "fechar o ceo" sobre o país fronte aos ataques aéreos (como pedira V. Zelenskii desde os primeiros días da invasión a gran escala) como para romper o fronte ruso na máis que desacelerada contraofensiva que comezou o pasado xuño, sen rexistrar avances considerables.

A dimensión 'histórica' que adquiriron estas cuestións débese á duradeira negación dos Estados Unidos de conceder os avións a Kíiv e tamén ao adiamento do momento en que os ucraínos poidan usalos, que seguramente non será antes do próximo ano. Todo isto alarga demasiado esta guerra "sen sentido" (segundo o Papa Francisco): desde 2004, cando o presidente ruso V. Putin falou da necesidade de que Rusia reasumise o papel que a Unión Soviética xogara na política mundial. Segundo a visión imperialista do novo líder ruso correspondíalle o papel de continuadora do Imperio Ruso. Por desgraza, o mundo sempre intentou non ver a gravidade do expansionismo putinista, nin mesmo durante as súas fases quentes, como en Xeorxia en 2008 e en Ucraína en 2014.

A pesar de que Putin proclamou o seu rumbo de expansionismo revanchista de forma pouco disimulada contra todos os que se sentían parte do que se pode chamar democracia moderna, o mundo se acougaba na cómoda suposición de que 'hoxe en día ninguén se atrevería a unha agresión aberta, nin falar de anexión', e cando iso sucedía, se afoutaba coa idea de que "talvez baste con Osetia (Crimea, Donetsk...)", coma se o proverbio "unha mala paz é mellor que unha boa pelexa" formase parte do decálogo do terrorista, que é o estado ruso en mans da camarilla de Putin. E o que fai un terrorista é intimidar á súa vítima a conseguir algo ao que non ten dereito nin legal nin moral, cando non a obtén, escala o terror e procede a matar reféns.

Non é realista pensar que se poida evitar que o terrorista escale a súa violencia, sen darlle o que busca. A Rusia de Putin comezou esta fase da guerra chamándoa 'operación militar especial' co fin de protexer a 'soberanía' das 'repúblicas' de Donetsk e Luhansk recoñecidas unilateralmente para este fin. Non obstante, foron anexadas tanto as repúblicas como outras dúas provincias de Ucraína. Máis aínda, nestes momentos, sen conseguir control completo sobre estes territorios, as tropas rusas están intentando avanzar á provincia de Kharkiv e seguen atacando con mísiles o resto de Ucraína.

Isto non ten relación nin co feito de se Ucraína tiña o apoio dos seus amigos occidentais nin co volume da súa axuda. Pero a lentitude e retención da súa chegada si animaron a escalada da guerra. O obxectivo de Putin non é a mítica desnificación ou desmilitarización de Ucraína, nin sequera a súa conquista; o seu obxectivo é demostrar que é el quen decide o que lle pertence e en que grao, e que, cando non o entregan dócilmente, pola forza bruta pode invalidar todo o

dereito internacional. Coa escalada de violencia, pasou á fase dunha guerra de desgaste, xa que ningunha das partes é capaz neste momento de obter unha vantaxe que lle permita alcanzar os seus obxectivos.

Ao mesmo tempo, as posicións das partes vense como reflectidas no espello: os rusos intentan manter unha defensa estratéxica con elementos de ofensiva onde sexa posible, mentres que as forzas ucraínas intentan estratéxicamente lanzar unha contraofensiva, tendo que levar a cabo accións defensivas cando o inimigo logra localmente éxito cos seus “elementos de defensa”. Ningún dos lados consegue rexistrar éxitos notables e isto fai real a posibilidade de que a guerra se prolongue ata que se esgoten as forzas dun deles.

Nestas condicións a posición do lado terrorista ruso é máis favorable, porque obxectivamente posúe máis recursos, non lle importa a perda de vidas humanas, aínda que se trate de millóns, as destrucións devastadoras ocorrerán sempre no territorio ucraíno, xa que Occidente non permite que Kiev use as súas armas para lograr obxectivos no territorio da Federación Rusa, temendo unha maior escalada. E este medo é precisamente un aliciente, porque o agresor sabe que non haberá medidas eficaces contra a súa agresión, que agora só pode ser detida por unha derrota militar que deixa a Rusia sen forzas.

Segundo recoñece a ministra de Asuntos Exteriores de Alemaña, Annalena Baerbock, “con decisións racionais, medidas racionais que se toman entre gobernos civilizados, non se pode acabar con esta guerra”. “As masivas medidas económicas punitivas están destinadas a debilitar a Rusia, pero a súa economía está crescendo”, expresou a política verde a súa decepción coas sancións “infernais” do Occidente.

Ao final de contas, as medidas occidentais fronte ao desafío ruso contra a orde mundial e o dereito internacional tiñan por obxecto entrar por razón no infractor – que se ve, digamos, inxenuo, en vez de condenalo e castigalo, isolándoo da comunidade que obedece ao dereito internacional.

Un rigoroso illamento sería equivalente a unha derrota militar e realmente obrigaría ao agresor ruso a capitular e retirarse de todas as terras de Ucraína ocupadas. Lamentablemente, o que se fixo ata agora foi intentar chegar a un acordo co agresor para que deixe de avanzar, permitiéndolle quedar co que logrou ata o momento, o que de feito foi recoñecido un pouco de lexitimidade. Ningún dos acordos esixiu a retirada de Rusia das terras ocupadas, todos partían do status quo que impuña o agresor.

Un claro exemplo do ‘respecto’ ruso polo dereito internacional é o acordo de grans que esixía permiso en Rusia, que se apoderara de case toda a costa ucraína, para poder usar os últimos portos que quedaban nas mans de Ucraína para a exportación de cereais. Do permiso de Rusia dependía o funcionamento do corredor marítimo tamén en augas internacionais. Abandonou o acordo, porque non vía suficientemente garantidos os seus intereses comerciais, e despois atracou en augas internacionais un barco turco (baixo o pabellón de Palau) con destino a un porto ucraíno. A acción de piratería foi filmada para a súa posterior divulgación como un vídeo oficial do Ministerio de Defensa de Rusia.

Ante tanta audacia, Turquía tardou varios días en expresar a súa protesta, mentres que enviou ao seu representante a participar na XI Conferencia de Moscova sobre Seguridade Internacional que celebra o Ministerio de Defensa do país agresor. Turquía non estaba soa, pero foi o único socio da OTAN no evento.

Para coñecer a visión rusa de como afirmar a seguridade no mundo actual desfacer unha guerra con ideas imperialistas do século pasado, acudiron a outros 70 países, só unha trintena de invitados atoparon pretextos para non participar. Tampouco faltaron os países BRICS, que os funcionarios ucraínos precipitadamente consideraron comprensivos para lograr a paz sobre a base do plan de Zelenskii na reunión en Arabia Saudí.

Para non deixar dúbidas sobre de que lado está a ‘neutralidade’ chinesa, o ministro de Defensa da RPX aproveitou a conferencia para facer unha xira de varios días, tanto polo país anfitrión como polo outro país co-agresor, Bielorruso. No presente contexto, é inxenuo preguntarse, se os tres ministros conversando sobre a cooperación no ámbito da defensa son capaces de atopar un tema que non teña relación coa guerra de agresión.

A guerra podería ter sido prevista en calquera etapa cunha intervención decidida e rápida, co mínimo posible de diplomacia (entendéndoa como a arte de falar indirectamente). Porque en cada etapa se vía claramente que Rusia está nas mans dunha mafia agresiva expansionista, que nunca respectará o dereito internacional por riba dos seus intereses de ladrón. Xa non se pode conversar nin tentar acender ao agresor, prometéndolle garantías para as súas exportacións ou algunhas terras ucraínas que xa están no seu poder. Hai que darlle forte nos morros sen demora, porque non quere entender a linguaxe civilizada. Para facer algo de forma civilizada, debería conseguirse agora mesmo que as sete decenas de países

que tiñan a indecencia de falar co agresor sobre a seguridade se arrepentirían e pedisen perdón. Pero este é un soño, e mentres non se fai realidade, todos estaremos condenados a vivir o pesadelo da guerra en Ucraína.

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

Europa

ETIQUETAS

Ucraína

IDIOMA

Galego

INVESTIGACION

Relacións Internacionais

Date Created

Agosto 28, 2023

Meta Fields

Autoria : 12106